

Anne ve Babalar Nerede?

Zehra TÜRKMEN, 20 Şubat 2019

<https://www.haksozhaber.net/anne-ve-babalar-nerede-33024yy.htm>

Son iki hafta içinde dinlediğim yedi farklı genç kardeşimizin hayata bakışlarında ki değişimleri bu yazıyı yazmaya mecbur kıldı beni.

Aslında bu yedi gencin yaşadıkları çelişkiler ne yazık ki Türkiye’de ve dünya genelinde Cinsiyet Eşitliği veya Toplumsal Cinsiyet Eşitliği adı altında normalleştirilmeye çalışılan Lezbiyen, Gay, Trans, Bisüksüel vb. gibi Cinsel Yönelim olarak adlandırılan sapmaların, kültürel dezenformasyonun, ahlaki yozlaşmanın bir sonucu.

Gençleri dinlerken duyduklarım karşısında zaman zaman kanım dondu. Mideme kramplar girdi. Eğer yeterli çabayı ortaya koymazsak en fazla on yıl sonrasında ifsad olmuş nesilleri aramızdan bırakacağımız konusunda kaygım oldukça büyüdü... Korku ile umut arasında ki o ince çizgide korkularım ne yazık ki ağır basmaya başladı.

İlk olarak tanıdık bir büyüklerinin tavsiyesiyle yanıma gelen ortaokul ikinci sınıf öğrencisi olan üç erkek çocukla konuşuyorum. Konuşmalarındaki kendilerine olan fazla güvenleri insanı tedirgin ediyor. Giyim kuşamlarının, sözüm ona tarzlarının özentisi olduğu her hallerinden belli. BTS Grubuna hayranlar. Onlar gibi giyinmeye çalışıyorlar. Birisi saçını maviye boyatmak istiyor. Ancak ailesi buna izin vermediği için şimdilik ertelediğini anlatıyor. Çünkü grup üyelerinden birisinin saçını mavi... Grubun bütün davranışlarını savunacak bir cümle mutlaka buluyorlar. Kız gibi giyinmelerini ve makyaj yapmalarını Koreli erkeklerin kendilerine çok iyi baktıklarına bağlıyorlar ve bakımlı olduklarını bu tarzın onların kültürleri olduğu bağlamında savunuyorlar. Hatta bunu bir sınıf atlama olarak görüyorlar. Bakımlı olmanın, makyaj yapmanın sadece kadınlara ait olmadığını altını çiziyorlar. Grup üyelerinin birbirine olan çok fazla yakın temaslarını ise kendi aralarında komiklik olsun diye yaptıklarını söylüyorlar. Ki benzer yakınlıkları kendi aralarında da yaptıklarını ifade ediyorlar. Gençlerden birisi BTS

Gay değil diyor. Ama biseksüel olabilir. Çünkü hepsinin önceden sevgilisi olmuş. Biseksüel olmakta kötü bir şey değil ki diye cümleyi bitiriveriyor.

Bu sefer konuştuğum ise lise üç öğrencisi bir genç kız. Daha önceden Allah'a inanan, başı örtülü ve ibadetlerine özen gösteren bir kızımız... Şimdi ise başını açmış ve kendisini deist olarak tanımlıyor. Daha acı olanı birçok genç gibi cinsel kimlik bunalımı içinde. Önce kendisinin biseksüel olduğunu düşünmüş. Ama sonra erkek arkadaşı olduğu ve onu çok sevdiği için bundan vazgeçmiş. Sınıf arkadaşlarının olduğu whatsapp grubunda paylaşılan fotoğraflara bakmak istemezsiniz. Bu yaştaki gençlerin bedenlerini, mahrem yerlerini bu kadar cesurca ve hayâ etmeden paylaşıyor olmaları ve altına yazdıkları yorumlar kanımı dondurdu. Genç kızımız son bir ay içinde iki defa intihara kalkışmış. İlaç içmiş ve bileklerini jilet ile kesmiş... Şimdi ise kendine yardım edecek, düştüğü yerden kaldıracak elleri bekliyor.

Bir okulda seminerdeyim. Seminer sonrası yanıma orta üçüncü sınıfa giden iki kızımız yaklaşıyor. Tedirgin halleriyle aslında çok şey konuşmak istedikleri belli...

Kısık bir sesle hocam diyor bir şey soracağız kız kıza olmak ve bir kız ile öpüşmek günah mı? Bir arkadaşımız bunun günah olmadığını söylüyor. Ne yapmalıyız? Ne demeliyiz? Gerçekten günah mı? Neden günah?

Bu sefer ise başka bir şehirden bir arkadaşım arıyor. Son zamanlarda 10 yaşındaki kızında çok ciddi değişimler olduğunu, kızının erkek gibi giyinmek istediğini, babasının parfümünü kullandığını ve sürekli erkeklerle oynadığını, okulda en iyi arkadaşlarının erkekler olmaya başladığını söylüyor. Ve iki gün önce kızının “anne galiba ben erkek olsam daha mutlu olacağım” cümlesiyle tüm dünyasının başına yıkıldığını anlatıyor.

Ve daha bunlara benzer anlatılmayan, anlatılamayan, anlatılmak istenmeyen, üstü örtülen, duymadığımız hatta duymak istemediğimiz gerçekliklerimiz...

Peki, biz nasıl oldu da bu hale geldik. Bu süreç kendiliğinden ve aniden mi gelişti?

Alfred Kinsey 1947 yılında İndiana Üniversitesi bünyesinde Cinsellik Araştırmaları Enstitüsünü kurar. 1948 yılında ise bir araştırma yayınlar. Ve büyük ilgi görür. 1955 yılında ise araştırmasının ikinci bölümünü yayınlamca Amerika Barolar Birliği, Amerika Ceza Sistemini değiştirme mücadelesine koyulur. Ve o güne kadar suç olarak kabul edilen kürtaj, zina, çocuk pornografisi, evlilik öncesi cinsel ilişki, aldatma ve eşcinsellik suç olmaktan çıkartılır. İnsanların yönelimlerine göre de cinsiyetlerinin olacağı ifade edilerek Kinsey Skalası olarak bilinen bir skala yayınlanır. Ve bu akım tüm dünyada yaygınlaşmaya başlar.

Türkiye’de ise 2011 yılında “Farklı Aile formları” ibaresi İstanbul Sözleşmesi ile kabul edildi. Karı koca tanımlarının yanına partnerler ifadesi eklendi. TV kanallarından, sosyal medya alanına, eğitime kadar her alanda bir değişim yaşanmaya başlandı.

ODTÜ’de cinsiyetsiz tuvalet uygulaması, İzmir’de iki erkeğin evliliğinin sosyal medyada çalkalanması, 2018 yılında yaklaşık 17 yıldır cezaevinde bulunan ve daha önce cinsiyet değiştirme ameliyatı olan trans mahkûmun göğüs büyütme talebi için izin çıkması ve Gebze Kapalı Ceza İnfaz Kurumu’nda tutuklu bulunan bu kişinin ameliyat masraflarının Sağlık Bakanlığı tarafından karşılanmış olması, “Dönmeyiz velev ki İbneyiz” pankartlarının cesurca sergilenmesi, eşcinsel ebeveynlerin çocuklarının daha mutlu olduğu haberleri, Koreli Müzik Grubu BTS’nin gençlerimizin dünyasına pazarlanmış olması ve gençlerin adeta gruba iman etmesi, Apple CEO’su Tim Cook’un “Eşcinsel olmak, bana tanrının en büyük hediyesi” sözlerini ilahi bir güce dayandırarak meşrulaştırma çabasının dünyada yankı bulması, en son Fransa’da Meclis Genel Kurulu’nun, eşcinsel çiftlerin heteroseksüel çiftlerle eşit haklara sahip olması kapsamında okullardaki formlarda yazan anne ve baba terimlerinin Ebeveyn 1 ve Ebeveyn 2 olarak değiştirme kararı alması ve Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron’un partisi Cumhuriyet Yürüyüşü Hareketi (REM) milletvekili olan Valérie Petit yapılan yasa değişikliğinin aile çeşitliliğini köklendirmeyi ve sosyal eşitliği sağlamayı hedeflediğini belirtmesi ve Türkiye’de MEB’in eşcinselliği savunan bir yazar ile anlaştığı “Okullarda Çocuk Yogası” etkinliğinin sosyal medyadan gelen tepkiler üzerine iptal edilmesi...

Bir hafta önce Azerbaycan’da dernek çalışmaları yapan bir grup ziyaretimize geldi. Dertleri aynıydı... Azerbaycan’da GENDER projesi ile toplumda cinsiyetsizliğin yaygınlaştırılmaya çalışıldığını uzun uzun anlattılar. UNICEF bu projeye tam destek veriyor. İnsanın doğarken cinsiyetinin olmadığını topluma kabullendirme çabasındalar. Cinsiyetsiz doğan çocuk cinsiyetini belli yaşa gelince kendisi seçmeli. Eğer bu süreçte aile buna mani olursa çocuğun hayatına müdahale gerekçesiyle çocuğun aileden alınması dahi planlanıyor. Özellikle yetimhaneler ve

köy okulları dönüşüm için ilk tercih edilen yerler olarak seçiliyor. Bazı ortaokullarda sadece tek tuvalet uygulaması başlamış bile.

Sonuç itibariyle Jack Goody'nin "Ailenin kontrolü; hem toplum sosyolojisinin, hem ekonominin, hem de nüfusun kontrolü demektir." sözü ideolojilerin, siyasi erkin ve egemen güçlerin aileye olan ilgisinin nedenini çok iyi özetliyor aslında.

Çocuklarımız ve gençlerimiz bu kadar travma yaşarken acaba anne ve babalar ne yapıyor? Anne ve babalar çocuklarının hayatının neresinde duruyor? Sorusunu sormadan geçemeyeceğim. Çünkü hikâyesini dinlediğim gençlerin hiç birisinin hayatında aileleri yok ne yazık ki. Resulüllah'tan gelen "Her doğan fitrat üzere doğar; sonra ana-babası onu Yahudi, Hıristiyan, Mecusi (bir farklı rivayette de hatta Müşrik) yapar" hadisinden anlaşılan odur ki, insanın dini gelişiminde, doğuştan getirilen fitri eğilimi yanında çocuğun hayatında ana-baba ve yakın çevre başlıca etkidir. Bu açıdan aile önemlidir. Müslüman ailenin yuvası alan ev ise hayat boyu yaşanılacak bir okuldur. "Evlerinizi karşılıklı mescit edinin" ayeti ise dış koşulların zorlu ortamında elde edilemeyen verimliliğin yoğunlaşmış yuvalarda oluşturulması açısından önemlidir. Zira zalim Firavuna karşı Musa (a) ve ona inanmış topluluğun evlerini karşılıklı tevhit yuvalarına dönüştürerek bir bilinç oluşturdukları gerçeğini unutmamak lazım.

Elbette devlet politikaları önemli ama çocuğun eğitimi öncelikli olarak anne babanın değil mi? Bu yüzden anne ve babanın ilgisi ve sevgisi her şeyden önce gelmeli. Çocuklarımızın kalbinde yer almak için emek vermek gerekir. Ancak ne yazık ki gördüğümüz kadarıyla ebeveynler çocuklarının hayatlarında çeşitli sebepleri bahane ederek (iş hayatı, yoğunluk, vs.) yoklar artık. Bunca şey olup bittikten sonra sadece hayıflanma kısmında yer almayı matah bir durum olarak görüyorlar.

Oysa öncelikli ve önemli olan çocuklarımızın "ben kimim ve niçin yaşıyorum" sorularını sorduğu, yani bir kimlik kargaşası yaşadığı dönemde hep elinden tutmak, yükünü hafifletmek, yolunda ki dikenleri bahçıvan gibi temizlemek, ayağına takılacak taşları birlikte kaldırmak ve kimlik kaosu zincirini vahyi bildirim doğrultusunda birlikte kırmak...

Kelam ilminde toparlanan şöyle bir söz vardır: "Vahyin rehberliğini kavrayamayan bir akıl, ancak hissiyat ve içgüdülerinin denetimsiz hazlarını tattığı yere kadar yürüebilir. Gerisi kaos."

Artık Asım'ın Nesli, Kur'an Nesli, Diriliş Nesli özelemlerimizi hamasi sloganlan olmaktan çıkartmalıyız.

Ailesini Hatice'nin veya Ebu Bekir'in ya da Erkam'ın evi gibi istişari bir mektebe dönüştüremeyen anne ve babalar hayıflanmalarını öncelikle kendi aciziyetleri hakkında yoğunlaştırmalıdır.